USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2015, čj. KUOK 74686/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 14. 3. 2017, čj. 65 A 73/2015-57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Bechyně, advokáta se sídlem Legerova 148, Kolín, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Hranice rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, čj. OVV/19002/14-5/KOL, zamítl námitky žalobce (dále „stěžovatel“) proti třem záznamům bodů v registru řidičů a provedené záznamy bodů potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil tak, že příjmení „Š.“ nahradil příslušným tvarem „Š.“ a k jednotlivým záznamům doplnil, k jakému datu byly provedeny. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) žalobu proti posledně uvedenému rozhodnutí dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozsudku brojí stěžovatel podanou kasační stížností.

[2] Krajský soud nepřisvědčil námitce, dle které žalovaný nereflektoval odvolací důvody. Odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný těmito důvody zabýval.

[3] Krajský soud dal za pravdu stěžovateli, že se žalovaný nevypořádal s předloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, čímž dle stěžovatele měl porušit zásadu legitimního očekávání. Takové pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nevedlo k porušení jeho práv. Ustálenou praxi nelze dovodit ze čtyř stěžovatelem předložených rozhodnutí. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vyplývá praxe spočívající v posuzování jednotlivých pokutových bloků a případně jejich označení za nezpůsobilé pro zápis bodů. Tímto způsobem postupoval žalovaný, neboť toto hodnocení je na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Předložené rozhodnutí se týká skutkově zcela odlišných okolností (porušení nejvyšší povolené rychlosti není ani v jednom případě předmětem tohoto řízení). I v případě shodné povahy přezkoumávaných bloků by bylo zcela legitimní, pokud by žalovaný dospěl k odlišnému závěru na základě řádného přezkumu a odůvodnění. Stěžovatel ostatně ani nekonkretizoval namítané odchýlení od praxe jiných správních orgánů.

[4] K námitce nezpůsobilosti jednotlivých podkladů pro záznam bodů a námitce, že podpis na bloku nelze hodnotit, jako souhlas s projednáním v blokovém řízení, odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20.

[5] Tři pokutové bloky ze čtyř, které stěžovatel napadl žalobou, nebyly předmětem přezkumu ve správním řízení, proto se jimi soud nemohl zabývat.

[6] Poslední pokutový blok, dle kterého byl pokutován za porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, splňoval všechny náležitosti, které pokutový blok má mít. Krajský soud neshledal vadu v užití zkratky „p. 6/1a zák. č. 301/2000 Sb“, ani v nedokonalé čitelnosti některých písmen na bloku. Z pokutového bloku je jednoznačně patrné kde a kdy mělo k přestupku dojít.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný zcela ignoroval předložená rozhodnutí správních orgánů. Dle těchto rozhodnutí měl správní orgán posuzovat, zda rozhodnutí v blokových řízeních byla způsobilá pro provedení záznamu bodů. Rozhodl zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání spočívající v požadavku, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nebylo rozhodováno rozdílně. Výjimky z tohoto pravidla jsou přípustné, ale takové změny by měly být řádně odůvodněny.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil podmínky přípustnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná.

[9] Podstatou kasačního přezkumu je přezkum rozhodnutí krajského soudu pouze v rozsahu námitek, které stěžovatel uvede (s výjimkami danými § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský

soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné.

[10] Nesměřují-li kasační důvody proti závěrům krajského soudu, opírá se kasační stížnost jen o „jiné důvody“ než důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[11] Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 6. 4. 2017, čj. 9 As 95/2017-17, vyzval, aby doplnil kasační stížnost o důvody, pro které napadá rozsudek krajského soudu. V odůvodnění tohoto usnesení jej poučil, že dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, *„je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Dále jej Nejvyšší správní soud poučil, že *„[t]yto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).“*

[12] Stěžovatel doplnil kasační stížnost, ve které uvedl důvody rekapitulované v bodě [7] tohoto usnesení. V nich stěžovatel napadá čistě rozhodnutí žalovaného a žádným způsobem nebrojí proti závěrům, ke kterým krajský soud dospěl. Krajský soud mu na všechny jeho námitky nyní prezentované v kasační stížnosti již poskytl odpověď: Souhlasil s ním, že žalovaný opomněl vypořádat předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, avšak to nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. I přes toto opomenutí ovšem žalovaný posuzoval, zda předložené pokutové bloky jsou způsobilé pro záznam bodů. Krajský soud stěžovateli odpověděl i na námitku, že skutkově shodné či podobné případy nemají být rozhodovány odlišně, neboť uvedl, že žádný z přezkoumávaných činů se netýkal porušení nejvyšší povolené rychlosti. Nedošlo ani k porušení zásady legitimního očekávání, jelikož ustálenou praxi nelze dovodit na základě 4 předložených rozhodnutí. Na tyto konkrétní závěry však stěžovatel nijak nereagoval a pouze v obecné rovině se dovolává ochrany legitimního očekávání, aniž by uvedl, proč jsou uvedené závěry krajského soudu chybné.

[13] Lze dodat, že kasační soud není povinen a ani oprávněn domýšlet za stěžovatele jakoukoliv právní argumentaci a důvody, proč by mělo být rozhodnutí krajského soudu nezákonné.

IV. Závěr

[14] Stěžovatel nebrojí proti závěrům krajského soudu obsaženým v napadeném rozsudku. Za tohoto stavu věci nemůže Nejvyšší správní soud kasační stížnost projednat a nezbývá než ji jako nepřípustnou dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítnout.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Stěžovatel za kasační stížnost zaplatil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 stejného zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. června 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu